

En interessant Mordsag.

En Morderske erklæret utilregnelig og ikke farlig for sine Omgivelser.

Meddelt af cand. jur. *F. Rüdinger.*

Ved Københavns Kriminal- og Politirets 1. Kriminalkammer var i afvigte Sommer en 39aarig ugift Kvinde tiltalt for at have dræbt sin 11aarige, uden for Ægteskab fødte Søn. Sagens nærmere Omstændigheder vare ifølge Arrestantindens egen Tilstaaelse, der var stemmende med det iøvrigt under Sagen oplyste, følgende:

Tirsdagen den 29. Juni, Kl. 9 Form. henvendte en Kvinde sig til en patrouillerende Betjent og fortalte ham, at hun om Natten havde dræbt sin Søn. Ankommen til Politistationen fortalte hun derefter, at hun i de sidste Maaneder havde haft den Idé, at »der var noget i Vejen med hendes Forstand«, og at det derfor vilde blive nødvendigt for hende at lade sig indlægge paa en Sindssygeanstalt. Hun var derved kommen til at gruble over, hvad der skulde blive af Drengen, som hun frygtede vilde komme til at lide Nød eller komme under Fattigvæsenet; hun nærrede ogsaa Frygt for, at Drengen skulde tage Skade paa Forstanden, hvis han saa eller fik at vide, at hun var sindssyg. Tanken om, at det var bedst, at Drengen var ude af Verden, har flere Gange været oppe i hende og var navnlig ogsaa dukket op i hende Lørdagen før Drabet, idet en Bekendt af hende havde fortalt hende, hvor meget de

sindssyges Slægt led ved at se de syge. Først afvigte Søndag fæstede den dog Rod i hende, og hun syslede allerede da med Tanken om at drukne ham tilligemed sig selv, hvilken Beslutning hun dog ikke kunde iværksætte, da hun »syntes, han saa saa sød ud«. Den følgende Dag kom hendes Søster op til hende, og da hun nu fortalte denne, at hun frygtede for at blive sindssyg, aftalte de straks at konsulere en Sindssygelæge. Om denne Konsultation har Lægen, Dr. C., forklaret, at han af Arrestantindens Fortælling fik det Indtryk, at hun led af Melankoli med Selvmordstanker. Hun fortalte ham, at hun i den sidste Tid havde haft vanskeligt ved at udføre sit Arbejde, Vask og Rengøring, idet hun følte en Lammelse i Benene; hun saa endvidere alt sort i sort, havde hyppig Stik i Hjerteregionen og havde selv paa Fornemmelsen, at hun vilde blive sindssyg, hvad hun var meget bange for. Til hende selv sagde han, at hun var noget nervøs og maatte gennemgaa en Kur paa et Hospital. Han ansaa hende vel ikke i Øjeblikket for farlig, men udtalte dog til Søsteren, at hun burde indlægges en Tid paa en Sindssygeanstalt, og at det i hvert Fald var nødvendigt, at hun snarest muligt kom bort fra Sønnen. Det blev saa aftalt, at Indlæggelsen paa Hospitalet skulde ske den paafølgende Torsdag, og Arrestantindens Søster lovede at tage sig af Drengen, hvilket beroligede hende en Del. Fra Lægen gik hun hjem og var hjemme Resten af Dagen. Da hun gik hjem, var hun ikke i særlig sort Humør, men da hun kom hjem, begyndte hun igen at blive fortvivlet. Hun paastaar overhovedet siden Fredagen før Drabet ikke at have været som ellers, hvilket hun mener dels var begrundet i, at hun følte sig overtræt, dels i, at hun havde fattet Mistanke om, at en Mand, hun havde staaet i Kæresteforhold til, allerede var gift. Drengen kom hjem Kl. 9¹/₂ om Aftenen og gik kort efter i Seng. Hun selv gik samtidig til Ro og faldt straks i Søvn. Hun paastaar, at hun dengang fuldstændig havde opgivet sin Plan om at dræbe Sønnen. Allerede ved Mid-

natstid vaagnede hun og kunde ikke sove mere. I Nattens Løb kom atter Tanken om Drengens Fremtid op i hende, og det var da, som om en uimodstaaelig Magt drev hende til at dræbe ham. Han laa i sin Seng og sov roligt, og hun tog saa hans Sele, lagde den om Halsen paa ham og trak til af al Magt. Drengen for op med et Skrig og sagde: »Aa Mo'er, nu er jeg død«, hvorpaa han blev ganske stille. Kort efter at Drengen havde skreget, lukkede Logisværtinden Døren op og spurgte, om det var her, Skriget kom fra, men Arrestantinden svarede nej og talte ikke om, hvad hun havde gjort. Hun tog nu Liget op af Sengen, lagde det paa Chaiselonguen, tildækkede det med et Forklæde og bragte Værelset i Orden; da hun hørte, at Værtindens Børn vare gaaede i Skole, gik hun ud i Korridoren. Her gik hun først længe frem og tilbage, men omsider gik hun ind til Værtinden, og da denne saa hende vride Hænder, spurgte hun, hvad der var i Vejen, hvorefter Arrestantinden sagde, at nu havde hendes Søn faaet Fred, og hun fortalte saa, hvad hun havde gjort. Arrestantinden gjorde i dette Øjeblik et ganske forstyrret Indtryk, bad Værtinden tilgive hende, tilføjede noget usammenhængende om en Drøm, hun havde haft forrige Sommer, om at Drengen skulde havde trukket Værtindens Lampe ned, samt at hendes Familie vilde have hende paa Hospitalet, da hun ikke var rigtig i Hovedet, hvad hun nu kunde indse var nødvendigt. Værtinden raadede hende da til at melde det skete til Politiet, hvad Arrestantinden ogsaa gjorde; det faldt hende intet Øjeblik ind at forsøge paa at unddrage sig Ansvar, og hun paa-stod stadig, at hun ansaa det for en Velgerning, hun havde gjort mod sin Søn.

Om Arrestantindens tidligere Liv er det oplyst, at hun i sin Barndom har faaet en god Opdragelse; hendes Familie mener ikke at have sporet Sindssygdom hos hende før nu i den sidste Tid; dog har hendes Moder forklaret, at hun fra Ungdommen af har lidt af »Melankoli« : hun kunde græde uden Anledning for straks efter lige saa umo-

tiveret at blive overvættets glad. Da hun blev voksen, kom hun ud at tjene; en af hendes Principaler, hos hvem hun for ca. 16 Aar siden havde tjent i 3 à 4 Aar. havde ved at læse om Sagen i Aviserne faaet den Tanke, at det maatte være hende, og mødte nu af sig selv i Retten, dels for at give hende et godt Skudsmaal, dels for at fortælle, at hun allerede dengang af og til havde vist tydelige Tegn paa Sindssygdom, saa at han endog en enkelt Gang maatte søge Politiets Assistance, da hun havde kastet sig ned paa Gulvet og hvinede i vilden Sky; da Politiet kom til Stede, gik Anfaldet over, og hun gik til sit Arbejde. Lignende Anfald indfandt sig af og til, saa at de til sidst bleve nødte til at sige hende op. — Til Tider synes Arrestantinden at have været stærkt erotisk anlagt og indladt sig i illegitime Forbindelser. De Mænd, hun har staaet i Forhold til, have givet hende det Skudsmaal, at hun var stærkt sanselig, en enkelt kaldte hende tillige hysterisk og stærkt springende i sin Tankegang. Barnet, der var Frugten af en saadan Forbindelse, nærrede hun en varm Kærlighed til og passede med Omhu; hun har altid selv ønsket at faa et Barn, hun kunde leve for. Barnets Fader bidrog til dets Underhold, og hun synes da heller ikke at have lidt Nød; hun har aldrig været generende over for Barnets Fader.

Om Arrestantindens mentale Tilstand har Overlægen paa Kommunehospitalets Sindssygeafdeling, Professor Pontoppidan, afgivet følgende udførlige Erklæring, der gengives in extenso. For Tilladelsen til Offentliggørelsen af denne Erklæring ligesom for den Beredvillighed, hvormed Professor Pontoppidan i det hele har stillet sine Retslægeerklæringer og Hospitalets Journaler til min Disposition, bringer jeg ham herved min Tak.

»Arrestantinden synes ikke arveligt disponeret til Sindssygdom; der kendes i al Fald ingen Tilfælde af Sindslidelser, hverken i Faderens eller Moderens Slægt. Det maa imidlertid bemærkes, at en af Arrestantindens Søstre N. N. blev saa betaget ved Efterretningen om hendes For-

brydelse, at hun maatte indlægges her i Afdelingen for en Sindsforvirring, som vel var hurtigt forbigaaende, men dog røber et stærkt impressionabelt Nervesystem.

Arrestantinden kom tidligt bort fra sine Forældre, men synes i øvrigt i sine Plejeforældres Hus at have faaet en god Opdragelse. Hun har aabenbart altid været et meget nervøst Individ. Man har anset hende for livlig, opvakt og vel begavet, med god Opfattelsesevne, hvad ogsaa stemmer med det Indtryk, hun nu gør; men ved Siden deraf stemple de samstemmende Vidnesbyrd hende som Hysteriker. Ifølge Moderens Forklaring har hun lige fra Ungdommen af kunnet græde uden Anledning og pludselig lige saa umotiveret blive overvættens glad. Disse brat skiftende Stemninger omtales ogsaa fra anden Side, jfr. N. N.'s Forklaring i Forhøret. I sin Tjeneste som Pige hos Grosserer S. har hun efter dennes Forklaring til Politirapporten haft hysteriske Anfald af en saadan Voldsomhed, at hun »kastede sig ned paa Gulvet og hvinede i vilden Sky«, saa at Politiet maatte tilkaldes.

Ved Siden deraf har hun til Tider gaaet med hypochondre Griller og indbildt sig at have forskellige Sygdomme. Endnu sidste Vinter troede hun uden Grund, at hun led af Benedder.

I øvrigt fremgaar det af det oplyste, at Arrestantinden har en heftig Karakter, og at hun er en stærkt sanselig Natur. Hun har haft forskellige løse Forbindelser og ogsaa indladt sig paa en saadan i den umiddelbart forud for Forbrydelsen gaaende Tid. Flere af hendes Kærester omtale hendes erotiske Lidenskabelighed. Navnlig efter Menstruationstiden kan hun være behersket af en brunstagtig forøget Kønssdrift, der, saaledes som det er iagttaget her, forleder hende til Selvbesmittelse.

Nervøs, som Arrestantinden i Forvejen har været, er hendes Helbred i den senere Tid yderligere bleven nedbrudt ved overanstrengende Arbejde. Hun er bleven forslæbt, har, som hun selv siger, længe følt sig »overtræt«. Ære-

kær og flittig som hun er, tog hun alt for haardt fat i Forhold til sine Kræfter, arbejdede oftest Søndagen med. Herunder tabte hendes Udseende sig kendeligt; Appetitten tog af, hun sov uroligt om Natten, og hun blev gusten og mager.

I omtrent en Maanedstid inden Forbrydelsen følte hun, at Kræfterne ganske svigtede hende. Hun fik Hjertebanken, Trykken i Tindingerne og en saadan Fornemmelse af Lamhed i Tunge og Arme, at hun paa ny troede, hun gik med en uhelbredelig Sygdom, noget saadant som en Byld paa Hjernen.

Samtidig med den yderligere legemlige Afkræftelse begyndte ogsaa hendes aandelige Evner at lide. Arrestantinden har utvivlsomt været i sygelig Grad nedtrykt i den nærmeste Tid forud for Forbrydelsen. Hun har selv haft Følelsen af den alvorlige Forværelse af hendes psykiske Tilstand, saaledes som det kommer frem i den stadig tilbagevendende Frygt for, at hun skulde blive sindssyg. Hun »troede, hun blev gal«, for ofte op af Søvn i Angest, gik ogsaa om Dagen i en stadig Skræk, med en pinlig Forventningsaffekt, »syntes, der forestod noget, uden at hun vidste, hvad det var«. Derhos led hun af Hovedpine med »Ryk i Hjernen«. Mulig var hun noget trykket af det illegitime Forhold, hun paa ny havde indladt sig i, men navnlig optoges hun af mørke Betragtninger over Sønnens Fremtid. Hun beskæftigede sig stadig med Spørgsmaalet om, hvad der skulde blive af ham, hvis hun blev sindssyg og fjernet fra ham, og i sin Bekymring tænkte hun paa at aflive sig selv sammen med Drengen.

Det kan formodes, at disse suicide og homicide Tilskyndelser paa denne Tid endnu bleve holdte i Skak af den aandelige Stivning og Forstening, som ofte ledsager den melankolske Forstemnings (»det var undertiden, som om hun slet ingen Sjæl havde«). Paa et lidt senere Tidspunkt derimod kan det erkendes, at Sygdommen indtræder i en ny Fase. Til hendes Hysteri havde der allerede, som i det

foregaaende paavist, sluttet sig en *Depressio mentis*; nu exacerberer denne Lidelse yderligere med en melankolsk *Raptus*.

Allerede Dagen før Forbrydelsen, da Arrestantinden søgte Dr. C., mente denne Læge (der har Uddannelse baade paa Aarhus Sindssygeanstalt og her paa Afdelingen), at maatte betegne hende som lidende af Melankoli med Angstanfald og at tilraade Hospitalsindlæggelse. Dette, at det nu var afgjort, at hun var sindssyg og skulde paa Hospitalet, synes at have gjort et stærkt Indtryk paa hende. Vel viste hun sig straks efter forholdsvis rolig (»hun var saa underlig haard«), sov endog den første Del af den følgende Nat; men ved Opvaagningen maa det antages, at hun er bleven overfalden af en af sine Angstparoksysmer, under hvilken den alt tidligere opdukkende Tilskyndelse har bemægtiget sig hende med en for hendes hysteriske Natur karakteristisk impulsiv Voldsomhed og berøvet hende Herredømmet over sig selv. Det for igennem hende, at nu kom Sindssygdommen, nu blev hun gal, og det vilde hun for alt i Verden ikke, at Sønnen skulde se; saa maatte han hellere dø. Hun havde ikke i Forvejen tænkt, at det skulde ske denne Nat, men nu gik hun uroligt op og ned i angstfuld Fortvivlelse, med Ryk i Hjernen, og ved Synet af Drengen, hvor »sølle« han saa ud, ved Tanken om, hvorledes han vilde komme til at staa ene i Verden, vinder Tilskyndelsen til at ombringe ham en saadan Styrke, at hun, som af en uimodstaaelig Magt, drives til sin Ugerning. Det synes vel, som om hun har bevaret Bevidstheden; hun har ikke handlet blindt, men for saa vidt med frit Forsæt, som hun har været ledet af tydelige, om end af hendes Sygdom dikterede, unaturlige Motiver. Imidlertid tyder alt paa, at hun dog i Forbrydelsens Øjeblik er bleven saa betagen af sin heftige Affekt, at hun ikke har været opmærksom paa, hvad der foregik inden i hende; hun kan genkalde sig det passerede, men ikke klart gøre Rede for de Bevæggrunde, der førte til hendes Handling.

At det har været en sygelig Affekt, der har affødt Beslutningen, derfor taler Manglen af naturlige Motiver. Arrestantinden havde ingen økonomiske Bekymringer, og Spørgsmaalet om Barnets Anbringelse under hendes eventuelle Hospitalsophold var just ordnet paa tilfredsstillende Maade. Hun har omfattet sit Barn med varm Moderkærlighed, og der har ikke været Grund til at tro, at det paa nogen Maade var hende til Byrde, saa at det virkelig har været — saaledes som hun paastaar — for at befri Barnet, ikke sig selv, at hun »skaffede det Fred«. Dette, at hun mente, at det var bedst for Drengen, at han var ude af Verden, genkalder et fra melankolske og paranoiske Homicide vel kendt Motiv. Ligeledes minder det ganske om tilsvarende af sindssyge begaaede Forbrydelser, at det ikke et Øjeblik falder Arrestantinden ind at unddrage sig Ansvar for, hvad hun har gjort, men endog selv henter Politiet og udtaler til Rapporten, at det stadig er hendes Mening, at hun har gjort en Velgerning mod sin Søn. Først efterhaanden er det kommet til at staa for hende som det grufulde, hun ikke kan forklare sig. Hun gentager, at det er hende ubegribeligt, hvorfor hun har gjort det; hun ved ikke, hvordan det er gaaet til, d. v. s. hun erindrer ikke tydeligt de Følelser, der besjælede hende, og som dikterede hendes Handling.

Umiddelbart efter Forbrydelsen prøvede Arrestantinden flere Gange paa at snøre den anden af Drengens Seler fast om sin Hals, men gav hver Gang Slip, naar det begyndte at sortne for Øjnene. Henimod Morgenstunden, da hun søgte ind til Logisværtinden og for hende afgav Tilstaaelse om det passerede, hedder det vel, at hun gjorde et forstyrret Indtryk, men hun skønnes dog at have talt sammenhængende og været ret behersket i sin Optræden. Den Gadebetjent, til hvilken Arrestantinden anmeldte det passerede, har vel forklaret, at hun gjorde Indtryk af at være i høj Grad fortvivlet; men han tilføjer, at han dog ikke

mærkede noget abnormt i hendes Væsen. Alt i alt synes det, som om den voldsomme Handling har virket som en kritisk Udladning og er bleven hurtig efterfulgt af en Beroligelse. Dette bekræftes ogsaa af, hvad der oplyses om hendes Tilstand straks efter Arrestationen. Fængselslægen har meddelt, at han, første Gang han saa Arrestantinden, om Eftermiddagen efter den Nat, da Forbrydelsen var begaaet, fandt hende rolig og fattet; den Sorg og Ulykkesfølelse, hun bar Præget af, gik hverken da eller senere under Opholdet i Arresten ud over, hvad der maatte betragtes som naturligt motiveret. Hun talte klart og sammenhængende, beskrev nøjagtigt de nærmere Omstændigheder ved den af hende øvede Udaad og røbede ikke under sin Samtale noget, der kunde tydes som Vrangforestillinger. Der har heller ikke været iagttaget noget Tegn paa Hallucinationer, Agitation, tydelige Angstanfald eller overhovedet udtalte Tegn paa Sindssygdом. Nattesøvnen var vel ikke god, men dog nogenlunde, især i den senere Tid af hendes Ophold i Fængslet.

Der kan saaledes erkendes en tydelig Remission, en Tilbagetræden af Sygdomssymptomerne i Tiden efter Forbrydelsen. Allerede tidligere har Sygdommen bevæget sig i Bølgegang med episodiske Remissioner, saaledes som Tilstanden Aftenen forud for Begivenheden viser, og dette springende Forløb tilkendegiver til en vis Grad det foreliggende Tilfældes Natur, navnlig at vi ikke have at gøre med en almindelig, men med en hysterisk Melankoliker. Det uregelrette Præg, som den hysteriske Grundtilstand saaledes meddeler Sygdomsbilledet, betegner imidlertid kun stærkt skiftende Faser i en kontinuerende Sygdom. Derimod er det efter Katastrofen, som det ofte ses, kommet til en afgørende Krise, og fra dette Øjeblik synes Sygdommens Magt brudt. Derfor holder den mentale Tilstand sig under Arrestationen uforandret, som af Fængselslægen beskrevet, og der er ingen Grund til at betvivle Paalidelig-

heden af hendes i Forhørene fremkomne Forklaringer eller til at betragte hendes Tilstaaelse som afgiven i abnorm Tilstand.

Fjorten Dage efter sin Anholdelse overflyttedes Arrestantinden her til Hospitalet. Under Opholdet her har hun gennemgaaende vist et efter Omstændighederne naturligt Væsen. Vel har hun holdt sig noget stille og sky, til Tider ogsaa været forknyt og grædende; men nogen egentlig melankolsk Førstemning har ikke kunnet erkendes. Hun har — med den Indskrænkning, som senere skal omtales — været fuldt bevidst, klar i sin Tanke, kunnet gøre sammenhængende Rede for sine Forhold, svaret korrekt, i det hele i sin Samtale vist god Opfattelse og Evne til forstandig Overvejelse. Ikke desto mindre var hendes nervøse Habitus navnlig i Begyndelsen stærkt fremtrædende. Hendes Mimik var urolig, hun havde ondt ved at holde sig stille, pillede sig bestandig i Ansigtet og paa Brystet, saa at der fremkom Smaahuller i Huden. Derhos fandtes der ved Indlæggelsen en tydelig *clavus hystericus*, d. v. s. en intens kutan hyperæstesi paa et bestemt Sted af Hovedet, som imidlertid senere har tabt sig, ligesom hun i det hele er bleven mindre ømfindtlig og nervøs.

I en enkelt Periode af hendes Ophold, nemlig efter en af Menstruationsperioderne, har hun vist en kendelig forandret Optræden. Samtidig med den tidligere omtalte ubeherskede Trang til Selvbesmittelse iagttoges det, at hun blev adspredt, sløv og glemsom, bar sig forkert ad med de mest dagligdags Ting, var endog til Tider saa ubehjælpssom, at hun maatte have Assistance til Spisning og Paaklædning. Hun kunde ikke i denne Tilstand bestride sit vante Haandarbejde, sad uvirksom hen og stirrede ud for sig. Denne postmenstruale Fortumlethed varede omtrent en Uge; i denne Tid sov hun meget daarligt, viste Tegn til Ængstelse og let Forvirring, kunde ikke altid holde Rede paa, hvor hun var, og forklarede senere, at hun dels havde haft utydelige Hallucinationer (det var som om der laa nogen

ved Siden af hende i Sengen, som hun vel ikke kunde se, men hvis Aandedræt hun syntes at høre), dels været plaget af uhyggelige Drømme og i halvvaagen Tilstand beskæftiget sig med at udmale sig baade Fortid og Fremtid i mørke Farver. Den Angst, hun samtidig dermed følte, sammenligner hun med den, hun led under i Tiden forud for Forbrydelsen. Det maa imidlertid antages, at det her iagttagne kortvarige Tilbagefald har haft en væsentlig anden Form end hin Exacerbation, og det kan tilføjes, at Forbrydelsen ikke falder i eller i umiddelbar Tilslutning til en Menstruationsperiode. Men den beskrevne Periode har haft Betydning for Observationen ved at give os Indblik i, hvor instabil Arrestantindens nervøse Balance er.

I legemlig Henseende har Arrestantindens Befindende i øvrigt været tilfredsstillende. Hun var vel ved Indlæggelsen i en yderst slet Ernæringstilstand og er endnu mager og anæmisk, men der kan dog konstateres en Tiltagen af Huld og Kræfter. Hendes vegetative Funktioner ere i Orden, og naar undtages nogle mindre Forbulninger har hun i den senere Tid ikke frembudt sygelige Symptomer af legemlig Art. Den sidste Menstruation forløb trods sin lange Varighed uden at medføre nogen Forandring af Tilstanden. Hun viser en naturlig Fortrydelse og Græmmelse og sørger over sit forspildte Liv; men hun er i det hele mindre bekymret og nedbøjet, lader sig kendelig oplive af sine Slægtnings Besøg. Der maa saaledes siges at være indtraadt en væsentlig Bedring af hendes Befindende, og om hun end vedbliver at være Hysteriker, er hun for Tiden ikke sindssyg.

I Henhold til det foran udviklede, mener jeg at kunne fremsætte følgende Konklusion:

Det kan ikke betvivles, at Arrestantinden i Tiden før sin Forbrydelse led af Melankoli, specielt en hysterisk Melankoli. Hvad angaar hendes mentale Forfatning i Forbrydelsens Øjeblik maa det antages, at hun befandt sig i en Tilstand af transitorisk Sindsforvirring, der nærmest

maa betegnes som Raptus melancholicus, og at hun har begaaet sin Forbrydelse under umiddelbar Indflydelse af denne. For saa vidt man overhovedet kan udtale sig med Bestemthed om en afløben Tilstand, der unddrager sig direkte Iagttagelse, anser jeg det for godtgjort, at der paa det nævnte Tidspunkt ikke har været Mulighed for klar Besindelse, og at Arrestantindens egen Vilje har været magtesløs over for den voldsomme Affekt, der beherskede hende, og den deraf affødte tvangsmæssige homicide Tilskyndelse.*

Denne Erklæring har Overlæge Pontoppidan paa Foranledning af Kammeret suppleret med følgende:

»I Skrivelse af 30. f. M. har Kammeret anmodet om at erholde en Udtalelse om, hvorvidt der er Sandsynlighed eller Mulighed for, at Arrestantinden N. N.'s mentale Tilstand før eller senere skulde blive en saadan, at det kan befrygtes, at Arrestantinden vil begaa Forbrydelser af saadan Art, at det maa anses hensigtsmæssigt, at der nu træffes Sikkerhedsforanstaltninger mod hende.

I denne Anledning skal jeg udtale, at Muligheden naturligvis ikke kan udelukkes, men at jeg efter Omstændighederne ikke skønner, at der er Sandsynlighed for den omhandlede Eventualitet, saa at jeg ikke i Øjeblikket kan anse det for nødvendigt eller hensigtsmæssigt, at der træffes Sikkerhedsforanstaltninger imod Arrestantinden.*

Paa Grundlag af disse Erklæringer frafaldt Aktionsmyndigheden Sagens Forfølgning til Dom, hvorefter Arrestantinden blev sat paa fri Fod, uden at der blev truffet særlige Forsigtighedsregler over for mulige fremtidige impulsive Anfald; dog lovede hendes Familie, som tog hende til sig, i Tide at henvende sig til Øvrigheden eller en Sindssygelæge, naar den nærede Frygt for, at hun skulde blive farlig for sig selv eller sine Omgivelser.